C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Beletria\Red blue symphony.pdb

PDB Name: Red Blue Symphony
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Red Blue Symphony
Pavel a Petr Harašímovi 1994

Zveřejněno se souhlasem internetového magazínu Amberzine
http://amber.zine.cz
Probudit se z hibernace není žádná taková slast, jak se nám ji snažili vykreslit naši instruktoři na Swepu. Všechno vás bolí, ruce i nohy máte jako z gumy a pocit, že jestli si do desíti sekund nedáte pořádného panáka, padnete přímo na hubu, samozřejmě namazaným dolů.
Nemám rád taková probouzení s pohledem na zarostlý obličej přímo naproti vám ve skle, a taky vám to chvíli trvá, než zjistíte, že ten ksicht je váš a že se s tím už vůbec nic nedá dělat.
Pak se vám mezi zuby proplíží vyživovací trubice a napráská vám žaludek tím nejodpornějším svinstvem, jaké můžete široko daleko potkat. Ale přece jenom to má něco do sebe, protože vás to zaručeně postaví na nohy, aby jste to stihli na záchod, než všechno hodíte na podlahu.
Tak jsem se probudil já, Archibald III, zvaný tuňák, pro jistou podobnost s jistým archaických zvířetem, z hibernačního spánku na Aloii, kosmické herce ze zaručených kovových plastů a všeho, co má taková herka mít.
Probudil jsem se a snad až potud to bylo v pořádku, a pak už zatraceně ne. Se zavřenýma očima jsem čekal na hadici, až se mne uráčí naplnit pocitem blaženosti a ono nic. Čímž mi úplně nejjasněji došlo, že ať už uvidím cokoliv, jakmile se mi podaří otevřít víčka, bude to tam vypadat všelijak, jen v pořádku to stoprocentně nebude.
A taky že nebylo. Neviděl jsem vůbec nic, kromě špičky vlastního nosu, což jsem uvítal trochou optimismu, ale zas takový odvaz to nebyl. Můj sarkofág byl totiž obalen, jak bych vám to jenom, no nevím čím, alespoň jsem to tenkrát nevěděl. A já jsem neviděl ani na úroveň podlahy, která by tutově měla být pár čísel pode mnou. To kolem mne bylo jako parádní londýnská mlha, jenže kde se vzala tady? Tolik světelných let od Země.
Teď mi řekněte, co jsem měl dělat? Nade mnou nic, pode mnou nic a vedle mne, schválně, že to nevíte? No samozřejmě také nic.
Jenže Archibald není dnešní a nenadělá si do kalhot, když ho tlačí. Subsystémový komputer mého sarkofágu raději také nešlapal, a tak jsem se vystřelil nouzovým ejektem ven z Aloi a na pupeční šňůře jsem se povozil chvíli ve volném prostranství, než jsem doplachtil do záchranných modulů na břichu našeho kargokorábu.
Uvnitř nich interní nezávislé zdroje šlapaly bez problému a Londýn z hibernačky zůstal daleko za mnou.
Konečně jsem vypadl ze sarkofágu a postavil se na vlastní nohy. Tuňák Archibald III, ochránce chudých a slabých vás zachrání, říkal jsem si, než jsem usedl ke komputeru do hlubokého polstrovaného křesla, jehož potah mne nepříjemně zaštípal do holého zadku a to jsem ještě netušil, že zanedlouho se mu povede
2
Ono to taky není z nejpříjemnějších zjištění, že z ostatních padesáti, které byste mohli s chutí nakopat, vám zůstal jen ten váš a ke všemu ještě holý. Lifegrafy všech členů posádky byly totiž zoufale pod úrovní samotného života, jen můj začal trylkovat na monitoru jako pulsní výboj z jara. Záchranný modul byl padesát metrů dlouhý a takových třicet měl na výšku a to bylo pro následujících několik dní vše, kde jsem se mohl cítit trochu bezpečně.
Řídící komputer Aloi s mým komputerem nekomunikoval, prostě jej ignoroval jako negra v průchodu, a tak mi zůstávaly všehovšudy dvě reálné možnosti, když pominu takové jako například, že natrefím na rytířstvo Svatého Grálu, či podobné zoufalce, jimž vesmír otevřel další netušené možnosti jejich úletům. Ale já jsem realista. Buď se odpálím do vesmíru a budu doufat, že se někam dostanu dřív, než z Archibalda zbudou jen ohlodané kosti a kousky odřezaných uší, nebo zůstanu tady a zajedu si na bezplatný výlet do Londýna, před čímž jsem se sám důrazně varoval.
A tak, aby se neřeklo, jsem si hodil emblémem Zemské flotily.
Možná, že se vám může zdát, že si ze všeho tady dělám srandu, ale ne, to já jen tak dodatečně. Tenkrát,ve skutečnosti to na Aloi strachem přímo smrdělo.
Padla okřídlená loď a já zůstal v tom, čemu se říká big pail of shit, nebo v odborných kruzích, zvláštní situace.
Ještě jsem vám ani neřekl, čím vlastně Archibald III je. I když ono to je taky trochu problematické. Oficiálně jsem zabezpečovací technik hlavního komputeru, což znamená, aby jste tomu rozuměli, že většinu času prospím, neboli správněji prohibernuji, protože hlavní se ještě nikdy neuráčil rozmarodit. To jsem tedy oficiálně, ale jinak jsem ode všeho trochu. Mám čtyři semestry pilotáže, než mne vyhodili, za to že jsem s károu vpálil do moře, jelikož jsem byl na mol. Pak jsem zkoušel dělat taky ve Swepu krizového navigátora, u čehož jsem dlouho nevydržel a konečně z třetího

semestru korábistiky (nauky o všech typech toho, co kdy vzlétlo nad atmosféru Země) jsem odešel, jelikož jsem na další studium neměl prachy, a taky mi několik mých malérů přerostlo víc než přes hlavu. Pak snad ještě jsem trochou optimista, málem pesimista, rád se napiju a ženských se nebojím, teda pokud nemají prsa z oceli a mozek z gumy, nebo naopak, jestli si rozumíme. Ale neberte to zase všechno tak vážně, já si totiž strašlivě fandím. A jak už to tak bývá všechno má své výhody, kdybych se tenkrát více učil, už bych asi ležel s ostatními někde vzhůru bradou a nelámal bych si hlavu tím, co se na Aloi mohlo stát.
Teď alespoň sedím tady u mne zadkem pěkně dolů, ale dýchám, ale jak dlouho ještě budu, na to jsem ani nemyslel. Raději jsem seděl u komputeru, až jsem z něj dostal, že v celé zbylé Aloii, krom modulů, je průměrná teplota nad šedesát stupňů a vlhkost vzduchu kolem sta procent. Na víc neměl externí sondy, a byl stejně tak hluchý a slepý jako já.
Takže jsem toho večera usínal jako smyslový mrzák a pokud mne něco nenapadne, také se jím zítra asi probudím.
3
Jenže spánek to bylo něco, co jsem opravdu potřeboval, ne ten proklatě hibernační, ale normální spánek, do kterého se padá únavou a ne drogou. Nechci tvrdit, že by mne osvítil nějaký moudrý sen, ale dal jsem svému tělu a mozku odpočinout a než jsem se po probuzení rozkoukal, věděl jsem jak na to. Teda přesněji, věděl jsem, čím začnu.
Potřebuji sadu šroubováků, bezdotykové pájky, několik laserových nožů, pár balíčků cigaret, kupu času a snad jedině toho mám až přespříliš.
Začal jsem sedmadvacátého v osm ráno pozemského času a druhý den navečer jsem byl vcelku hotov. A já, Archibald III, jsem už nebyl alespoň slepý. Tucet různých kamer, které jsem odmontoval z jednotek záchranných modulů, přes infra, až po speciální termoobjektivy, lemovaly víko mého sarkofágu. Jejich výstupy jsem napojil do pupeční šňůry a přes ni šel obraz do komputeru mého modulu. Upevněním na víko jsem jim umožnil alespoň částečnou pohyblivost. Ze dvou modulů jsem ještě navíc uloupil lokátory příjmových povelů, čímž se mi částečně zlepšil i sluch.
Takže vzhůru do Londýna!!
Kolem půlnoci byl sarkofág zpět na původním místě v ložnici a já jako zkušený, slintající voyevoyer koukal na nástěnnou holovizi, zapuštěnou nad vrchní palubovkou modulu.
Zvuková čidla k mé nelibosti však zachycovala pouze tiché vrčení kamer a nespecifický šum. Což mne zrovna nenadchlo, protože jsem do svého projektu vkládal dosti velké šance na úspěch, ale na druhé straně, bylo to pořád lepší, než kdyby se mi před objektivy objevilo stádo pukajících mutantů, nebo masožravé ořechy, jak se to stalo za letu na Kapí n7, z jejíž posádky většina stále ještě neví, co jsou zač.
Můj obraz z termoobjektivu a infrakamery byl sice stejně monotónní jako můj současný sex život na Aloi, ale zase mne nenutil potit se strachy, i když do zpěvu mi taky v tu chvíli nebylo.
Takže vlastně krom toho, že je v mé ložnici ještě větší bordel než tam vždycky býval, čemuž nepřipisuji nejmenší důležitost, a toho že mlha je rovnoměrně rozmístěna po celé kajutě, jsem vlastně nebyl o moc chytřejší, než před dvěmi dny.
Spal jsem přitom v dvouhodinových intervalech, vždycky po šesti hodinách civění na vizi, čímž jsem akorát dosáhl toho, že mi z očí tekly krokodýlí slzy, kdykoliv jsem se na stěnu zadíval.
Tak uběhlo pár dní od mého probuzení. Přemýšlel jsem o mlze a o Jeníku Chodci o Mařence rádodajce a život na Aloi běžel neustále stejně, jakoby se bývalo bylo k sakru, nic nestalo. Včera jsem se pokusil zkontrolovat náš kurz a podle mého letíme stále správně.
Kamery, ani zvuk nezjistili nic, co by stálo za to, takže krom strniště na mé tváři, bylo všechno při starém.
Možná si teď myslíte, že Archibald III je nerozhodný chlapík, zbabělec k pohledání, ale kdyby jste věděli, jak se mi do té mlhy nechtělo a co jsem si všechno představoval, že mne tam čeká, krom padesáti mrtvol, které mi možná budou říkat - "nazdar, kámo, nechceš se přidat k nám", sami byste mi v tom zabránili.
4
Další den ihned zrána, kdy jsem ještě rozespalý a pořádně si neuvědomuji, co vlastně dělám, jsem si pro strýčka Příhodu automaticky odklopil víko sarkofágu v ložnici na druhé straně Aloi a v pololehkém skafandru jsem vyklouzl ven z modulu.
Mlha byla i tady, s čímž jsem ostatně počítal. Tak jsem ještě vypnul automatiku dveří a zajistil ji vlastním kódem.
Aloia byla kosmickým kargokorábem pátého stupně a mé vědomosti mě informovaly, že se nejspíš nacházím nedaleko skladů a letových jednotek. A z letových jednotek je spoj levitunelem přímo do navigačních kabin a řídícího centra Aloi, jsem to ale hlavička.
Tápal jsem mlhou, příliš hustou na to, aby to byla mlha normální a pečlivě jsem počítal své kroky. Můj první záchranný modul je téměř uprostřed chodby a žádná z chodeb na Aloi nemá z bezpečnostních důvodů více, než sto metrů.
Při devadesátém prvním, druhém jsem narazil. Automatika dveří fungovala a levitunel byl v letových jednotkách ihned nalevo za dveřmi. Omyl napravo.
Mlha v řídící kabině, kam jsem se dostal tak neuvěřitelně snadno, byla o něco řidší, takže se mi poměrně slušně přes hledí helmy dařilo vnímat kontury místnosti. A zase nikde nic, všechno šlapalo přes automatiku, letový kurz souhlasil s navigačním, což mi zvedlo sebevědomí, protože jsem se vlastním odhadem nemýlil.
Motory v pořádku, plášť, interní subsystémy, přitažlivost, časový plán, všechno bylo prostě tak in corect, že mne z toho rozbolela hlava.
Jenže, kde je mých padesát bližních?, k sakru! To vysublimovali, nebo se vypařili. Mávl jsem zlostně rukou do mlhy ta ji obtekla, až jsem se lekl, že mi ji ukousla. A já udělal na mlhu, tak zlostný obličej, že jsem se v hledí helmy zleknul skoro sám sebe. Tady totiž něco zatraceně smrdí, Archibalde, něco shnilého je ve státě vesmírném, a taky že bylo.
5
Posadil jsem se do kapitánského křesla, pozoroval mlhu a přemýšlel nad tím, v čem jsem se to octnul. Jsem založením

realista, takže nejprve subjektivnost:
a.
Co takhle hibernační sen?
b.
Že bych byl po opici?
c.
Drogy?
d.
Zbláznil jsem se?
e.
Byl jsem tady vždycky přece sám.
f.
Nezbláznil jsem se, nespím, nemám opici a nejsem nafetovaný.
A teď objektivnost:
a.
Vesmír se zbláznil.
b.
Je nadrogovaný a po opici.
c.
Někdo se tady strašně potí.
d.
Vetřelec.
e.
Vzpoura.
f.
Piráti, únos, výkupné.
g.
Časová schizofrenie.
h.
Subkultura.
i.
Hromadný výlet na který mne nevzali.
j.
Dezerce.
k.
Zrušení smlouvy.
l.
Porucha hlavního komputeru.
m.
Nerozumím tomu.
Vybral jsem si: f/l-m, co vy na to? Že jsem blázen, souhlasím. Mělo mě to napadnout mnohem dřív.
Okamžitě jsem spustil hardtest hlavního a bylo to. S helmou přiraženou na monitoru jsem četl. - externí databáze odpojeny, výkonnost pod úrovní přetížení, porušení řádu priorit, ovládání externích subsystémů, přerušeno - A hlavní datový řád vedl spojovací linkou do skladu, kde se ohlašoval nový hardwarový komplex nejvyšší priority a a statutu n.1, což je úroveň samotného hlavního komputeru. A než jsem si stačil řádně uvědomit, co to všechno znamená, šáhlo mi něco zezadu na rameno skafandru a já jsem v kapitánově křesle ztuhl překvapením, hrůzou a kdoví čím ještě. Ani nevím proč, sám jsem Archibalda III-tího v tu dobu neovládal, jsem vykopl vpřed nohu a ošklivě si narazil holeň. Zároveň jsem se ohlušil vlastním řevem a až potom jsem se pudově, s žaludkem v krku a srdcem zase naopak v kalhotách, otočil s křeslem nazad.
Uviděl jsem už jen obrysy. A mohl to být kdokoliv z mrtvé posádky. Nahá ramena pohltila mlha a já, ve svém strachu, vyskočil za ním, ať to bylo mrtvé, nebo živé.
Nevšímalo si mne to. Dělil nás od sebe metr, možná míň a ono to odcházel pomalu směrem k průchodům do navigačních kabin. Ramena byla široká a hlava, nejprve jsem měl dojem, že to vše zkresluje mlha, ale ne, hlava byla hluboce zvrácená na zad, tak že by to normální člověk nedokázal. Mohlo to být dobrých pětačtyřicet stupňů, možná víc. Cáry oděvu na něm plandaly. Žádná obuv. To už jsem byl u něj natolik, že jsem mu mohl foukat mezi lopatky. Záda byla pokryta nepochopitelnými artefakty a na levé paži bylo vytetováno srdce v aureole ohně a dýmu.
- Huel Passinger, to je jeho paže!! -
Přepnul jsem rychle hlasový výstup a křikl "Passingere, stůj!!" Bylo to hodně nahlas, protože jsem se klepal strachy. Hlava sebou cukla pootočením na stranu, váha těla se přenesla na pravou nohu a celé se to natočilo ke mně.
Moje nohy sice úpěnlivě nabíraly zpáteční chod, ale já, abych viděl celé to, co zepředu mělo také být Huelem Passingerem, jsem zůstal stát.
Na ten krátký pohled ve všudypřítomné mlze v životě nezapomenu. Byl první a nejotřesnější. Zvrácený krk byl v půli roztržen a z naběhnutého strupu vedly ven dvě hadičky, jenž přes hruď vbíhaly do velkého vaku, který tvořila kůže nabobtnalého břichu a téměř do poloviny jej naplňovala rudá červeň. V andělské tváři, pomocí které dostával Huel

většinu členek posádky pod své atletické tělo, se zračil milý úsměv, který dokládal vyhřezlý, fialový jazyk a neobyčejně pustý pohled, kdysi tak energických očí.
Viděl jsem se v nich, jak na něj hledím s nechápavou grimasou, jak se rozpřahuji a bezmyšlenkovitou ranou mu odstřeluji hlavu na opačnou stranu. Vidím, už sám, jak mne tepenná krev potřisňuje z vyrvaných hadiček a jak se tělo ztrácí v mlze pode mnou. Pak už následoval jen gejzír krve, která se pravděpodobně vylila z prasklého vaku a cákala vysoko do vrchu a já si ztrhávám helmu, abych se neudusil vlastními zvratkami.
Neuvažoval jsem o tom, že se se mnou může stát totéž, co se stalo s posádkou, jen jsem se v předklonu zbavoval toho nepříjemného pocitu, který mnou procházel až do konečků prstů. Muselo to ze mne ven a s tím jakoby se mi trochu navracela má soudnost a můj strach mizel v dáli.
6
Huel ležel mrtev u mých nohou a já si konečně uvědomil, že jsem mohl těch pár okamžiků normálně dýchat mlhu, bez sebemenších následků.
Utřel jsem si ústa, vklouzl jsem rychle do levitunelu a nechal jsem se unášet nazpět k modulům. Neměl jsem pražádné chuti, zůstat tady o trochu déle, než bylo nutno. Taky jsem si potřeboval několik věcí pořádně promyslet, k čemuž potřebuji klid a ten tady nemám.
Vběhl jsem do modulu jako malá, ustrašená myš do nory a zapadl jsem bez skafandru do křesla. Pořád jsem se přitom třásl jako osika po celém těle, ale už jsem byl v bezpečí. Pro tentokrát ano.
7
Znáte ten nepříjemný pocit, určitě jej znáte, když nechcete věřit tomu, co jste před chvílí viděli, protože kdyby jste tomu uvěřili, museli byste si myslet, že jste se při nejmenším pomátli. A přitom víte, že jste zatraceně normální, že všechno kolem vás se pominulo a běží to podle jiného řádu, kterému absolutně nerozumíte.
Při normálních okolnostech bych teď ke svému jménu přidal přívlastek vrah, ale tady, sotva v polovici cesty Aloi k Zemi, hluboko v osamocenosti vesmíru, jsem zůstal čistým Archibaldem III s jeho poklesky, protože to, co jsem zabil, mělo už do člověka stejně daleko jako sirná baktérie k prezídiu flotily. Konec, tečka, odstavec. K Passingerovi se už nechci vracet, i když to budu muset někdy někomu ještě vysvětlit, přinejmenším sám sobě.
Ale teď je prostě mrtvý a já dýchám.
Pořád jsem se ještě mohl odpálit s modulem do vesmíru, a na to vemte jed, že to byla jedna z prvních věcí, o které jsem přemýšlel, když jsem se s kyselou příchutí v ústech přiřítil z řídící kabiny. Ale Aloia mi stále pořád poskytovala větší šanci na záchranu, než modul v kterém bych se ztratil jako element tečky na obrovském pijáku zvaném vesmír.
Tak jsem zůstal tady s tajemnem, co udělalo z naší posádky chodící nabobtnalé krevní konzervy, z hlavního komputeru si to udělalo šlapku, nacpalo se mi to nejspíše do skladu a z Archibalda III-tího to udělalo, proti jeho vůli samozřejmě, hrdinu kterých jsou plné hřbitovy a něco na způsob humánního vraha, kterému kručí v břiše a kouřil by, až by brečel. Spát se mi chce, ale nemůžu, pracovat se mi nechce, ale musím. To se zatím povedlo málokomu a čím dál jsem o tom přemýšlel, tím více jsem jej, nebo to, chtěl poznat.
8
To neznámé by tedy mohlo být ve skladu, alespoň podle datové linky tam něco být musí, co tam nemá, co dělat. Já jsem tady a sarkofág s kamerami tam nedostanu, ani kdybych se vlastnoručně rozkrájel a bez toho, abych si ochránil, alespoň vlastní prdel, tam taky nevlezu, na to se mám ještě příliš rád.
Dejme tomu, že to o mne ví, možná že ne, ale dejme tomu. A co vím já? Slušně řečeno nic. Kdyby se mi podařily obnovit všechny subsystémy, všechny ne, stačilo by jich jenom pár, asi bych si tím polepšil. Jenže z hlavňáka je teď šlapka, která mi nedá a přes modulový komputer to neutáhnu.
- A Archibalde nejsi ty tak náhodou trochu kretén? Vždyť jich máš sedm. Sedm? Opravdu? Když nebudu myslet na svou chmurnou budoucnost, musí mi stačit můj modul a ostatní potřebovat nebudu. Nevím sice jakou mají kapacitu a výkonnost, ale takovou malou potvůrku bych z nich složit dokázal, jako že se Archibald III-tí jmenuji.
Musím si teď trochu poopravit své mínění o instruktorech na Swepu, protože mne přeci jenom asi něčemu naučili.
Dal jsem tomu jméno Cyberstein, vypadalo to sice jako kubistická slátanina se stovkami naježených kabelů, ale bylo to plně funkční. Sběrnou datovou linku jsem ukončil spojovacím interfejsem a už mi nezbývalo nic jednoduššího, než ji napíchnout na datové linky hlavňáka. Což zase tak jednoduché nebylo. Musel jsem tomu obětovat sousední záchranný modul, přes jehož vstupní dveře protáhnu linku, čímž jej zákonitě pohltí mlha, která se tady pořád drží jako načichlý smrad. Do modulu jsem ji prostrčil skrz vakuovou membránku interního spojení kudy na mne mlha nemůže.
Pak jsem se pořádně najedl vyživovacích preparátů, přičemž jsem nechal vyřádit svou fantasii, abych je vůbec dostal do sebe. Jedli jste je někdy? No raději to nezkoušejte. Následně jsem si způsobně odříhl a vsoukal se do skafandru. Do kapes jsem si nastrkal pár středních laserových nožů, tubu lepidla Mlask (mlaskneš a drží), jednu ocelovou kuličku pro štěstí, kolem levého předloktí jsem si obmotal konec datové linky a hurá za dobrodružstvím.
Ne, že by se mi do něj zrovna chtělo, ale znáte to, co dělat? Když už jste se jednou rozhodli a chcete si alespoň sami sebe vážit.
Venku jsem okamžikem nastavil zvukovou citlivost na maximum a připlácnut ke zdi, jsem se šoural vpřed.
Cestou do levitunelu se nestalo nic, co by bylo hodno zaznamenat, a tak jsem byl opět v řídící kabině a skloněn, těsně nad úrovní podlahy, jsem noži vyřezával otvor do plastikové stěny, která kryla všechny datové linky jdoucí do a z hlavňáku.
Šlo to hladce, jako doposud vše, co jsem tady dělal od doby, kdy jsem zůstal jediným na straně živých. Datových linek tam bylo dvacetdva, ale do mého interfejsu jsem jich mohl připojit pouze dvacet. Ze všech nejvíce potřebuji hlavní datovou linku, vstup na databáze pro mou maličkost a pár nejdůležitějších subsystémů. Klimatizaci, kuchyň, SOS systémy a vysílačky a ještě několik dalších. Nepotřebuji spojení se skladem a spojení s obyvatelnými jednotkami.

Teď si opět dejte pozor, aby jste mohli usoudit něco dalšího a přičíst to na konto mé, dejme tomu, blbosti.
Prozkoumával jsem pečlivě každý kabel a přitom jsem si začal směle pohvizdovat. Taková známá melodie, vážná, často ji hrají na mnoha linkách. Našel jsem ty nepotřebné. Pořádně jsem se nadechl a řízl. Nevím jak na to zareaguje systém ve skladu, ale pro všechny případy jsem byl v plné pohotovosti. Všechny potřebné jsem napojil do interfejsu. Nasadil jsem to nazpět do stěny, zalil to celé lepidlem a mlasknul jsem si.
Cyberstein už ví a můžu ho směle nakrmit. Samozřejmě, že se mi zvedl elán o několik dalších stupínků a já si to konečně uvědomil. Co? No přece to, že celých dvacet minut jsem si hvízdal a nepřišlo mi divné, proč si hvízdám. Až teď, kdy jsem se hrdě díval na své dílo. Ona tady hraje hudba! A není to z žádného přijímače! Protože všechny subsystémy, tudíž i příjmové, jsou stále vypnuty.
Zaposlouchal jsem se. Znělo to čistě, nádherně čistě a velice hlasitě. Zvuk houslí, pozounů, trubek a všeho tak archaického. A pak do toho přišly hlasy. Strhující chóry, dunící s takovou silou, až jsem musel zeslabit citlivost. Hlasy se přelévaly v jakémsi zpěvném jazyce, kterému jsem nerozuměl. Bylo to nádherná symfonie, pestrá, valící se kupředu silou vodopádu, nebo se rozplývající v téměř absolutním tichu jednoho hlasu.
Bylo těžké určit odkud to přichází, protože to bylo všude.
Nastrkal jsem překotně všechno zase zpátky do kapes a vykročil jsem na zpáteční cestu. Vklouzl jsem, fascinován a degradován zároveň tou hudbou, do levitunelu a padal jsem k letových jednotek.
Hudba jako by ještě sílila na intenzitě. Čím více jsem se propadal dolů, tím více ji bylo slyšet.
Pak jsem to potkal podruhé. Nohy mi do něčeho drncly, ani jsem si neuvědomoval jak jsem tady v levitunelu zranitelný. Zatímco jsem se dál propadal dolů, nějaké tělo se třelo o moje nahoru. Levitunel je totiž sotva metr uzký a oba proudy jsou na milimetry od sebe.
Nemělo cenu cokoliv podnikat. Nehýbal jsem se, prý to někdy pomáhá. Nejprve jsem uviděl hlavu se záplavou černých vlasů, pak krásné čelo s hustým obočím a pak to začalo doširoka otevřenýma očima s červenýma čočkama, stejně vyhřezlým jazykem. Krk byl kupodivu v pořádku, což jsem ani nestačil ocenit, protože se o mou hruď otíral jeden a jediný nahý prs. Jmenovala se Tony a stačilo se na ni kdykoliv předtím jen zadívat a byl jsem nadržený, jak tisíce brundibárů, že jsem si to málem nepustil do kalhot. Navíc byla i přátelská, žádný nos nahoru, jak některé namyšlené kolegyně. Měla svou hrdost mezi čtyřiceti chlapama a v mé posteli se cítila vždycky dobře, natož pak já.
Jenže teď jsem supěl mezi její ňadra, nebo to co z nich zbylo a chtělo se mi řvát. Namísto levého se o můj skafandr otíralo pár zbytků cárů kůže s načernalým masem a dělalo na něm masívní skvrnu, dál to vypadalo jako Passinger a já děkoval všemu, co při mně stálo, že se vak na jejím břichu neroztrhl a nevylil mi to rudé svinstvo na hlavu.
Ztuhnul jsem hnusem, takovým, že jsem si v ten moment myslel, že už se s žádnou ženskou nedám nikdy dohromady.
Vpadl jsem do modulu a zalykal jsem se odporem, vystřelil jsem z pošpiněného skafandru a mrštil jím daleko do kouta, abych jej neviděl. V životě mi nebylo tak špatně. Nenáviděl jsem, ať to bylo, co chtělo, nenáviděl jsem to a věděl jsem, že jeden z nás to dále nepřežije. Co víc si zaslouží ten, kdo zničil a pošpinil takovou křehkou krásu, jenž patřila Tony. Krásu, kterou jsem často držel ve svých chvějících se rukou a odpor, který se mi třel před chvílí o mé tělo.
Teď si nemyslete, že jsem se bez rozumu zvednul a utíkal jsem si to rozdat s tím něčím holýma rukama. To patří do holokomiksů a ne do života jednoho Archibalda III-ho.
Sesunul jsem se do křesla, promnul jsem si prsty a až jsem cítil, že moje srdce nedělá víc, než šedesát tepů za minutu, jsem se přesunul k Cybersteinovi.
Síly byly vyrovnány, možná?, ale já nenáviděl a to je pro to něco víc, než armáda těžkooděnců.
9
Dá se říct, že Cyberstein praskal ve švech, ale šlapal k mé spokojenosti. Obnovil jsem vysílačky a nechal vysílat SOS na všech frekvencích. Začal jsem se vrtat v databázích.
Hledal jsem abnormality, co jiného? Prokopával jsem všechny inventáře věcí, co jsme na Aloi vezli, všechno do posledního špendlíku, nebo prezervativu. Nechal jsem si vypsat osobní data členů posádky. Do krizového programu jsem vypsal naši situaci a žádal návrhy řešení. Obnovil jsem automatickou kuchyni a v mezičase jsem se najedl něčeho z čeho mi nebylo špatně. Píše se to snadno, ale trvalo to dny, proklatě dlouhé dny. Dusil jsem se v cigaretovém kouři a téměř jsem nespal. Do žil jsem si cpal povzbuzovače, proteiny, vitamínové hyperextráty. Přes slzící oči jsem téměř neviděl, ale stále jsem měl na paměti jedno ženské, roztrhané ňadro, kterého jsem se nemohl zbavit.
Bylo by zbytečné vás seznamovat se vším, co jsem se za ty dny pokoušel udělat, nebo co jsem udělal navíc a naprosto zbytečně.
To něco, jestli vůbec existuje, protože to byla stále pouze nepodložená domněnka, mne nechávalo v klidu, jako bych tady nebyl a já už dostával jisté tušení, o co tady kráčí.
Naše trasa, kterou jsme s Aloiou letěli, nás protáhla třemi planetami v oblasti XR12/25. Naložili jsme několik set tun pratonové rudy a naši obchodníci se čile činili v směnném obchodě. To je ale nezajímavé. Zajímavá byla poslední planeta, kde jsme obchodovali. Vypadalo to tuctově, několik speciálních konstrukcí pro kargokoráby z tamějších konstrukčních velkodílen, pár kubíků speciálních druhů tekutých plastů a konečně dvě malé tuby s označením SR/TS/0.1 Naloženy na sklad do normálních přepravek. Konečné určení Země, dále nespecifikováno. V inventáři položek k nim bylo uvedeno - krevní konzervy -, nic víc, nic míň.
Teď si jistě sami řeknete, - k čemu by jim byly krevní konzervy, když se už dávno všude směle používají umělé krevní sloučeniny. -
Divné že?
Diletanství skladníků by se možná vysvětlit dalo, ale že je někdo nazval přímo krevními konzervami?
Další podivností bylo, že SR/TS/0.1 přijímal nějaký Sepp Maniol, když říkám nějaký, myslím tím nějaký, neznám ho totiž. Podle osobních dat to byl doktor Sepp Maniol, registrován na Zemi, stáří osmadvacet let, dvě univerzity, dva

doktoráty z virologie a speciální mikromedicíny. Což nám bylo na Aloi, tak akorát na prd. Ale dále, možná, že to byl dobrý doktor, ale v komputerech se vyznal asi tak jako já v botanice. Nejméně třikrát se hrabal ve skladech, jestli sami uhodnete s čím, a taky se třikrát pokusil o tom zahladit stopy, ale jak jsem řekl. Naposledy to bylo, dva dny před tím, než jsem se uráčil probudit, přesně v den, kdy vitalgrafy všech členů posádky, šly definitivně do hajzlu. Takže asi nebudu moc daleko od pravdy, když se budu domnívat, že to co je ve skladech souvisí, jak s ním, tak s SR/TS/0.1 Jenže, to co tam je? Tak o tom nemám ani páru. Jen se mi zdá, že toho diletanství je najednou až příliš mnoho, takže mi to spíše zavání přílišnou sebejistotou. No uvidíme.
Víc mi Cyberstein dát nemohl, ani kdyby sám chtěl. Musel jsem do své armády těžkooděnců, která se opět scvrkla na jednoho naštvaného pěšáka, naverbovat někoho dalšího, který umí ještě něco navíc, než já a Cyberstein dohromady. Ten někdo se jmenoval Cyberzweistein a já mu říkal, Pepo.
10
Na stěně mé kajuty se spouštělo od shora dolů, pěkně vedle sebe třináct rovných, metrových čar. Třináct dní už se tady na Aloi utkávám s něčím, co by tady vůbec nemělo být a ještě jsem se tomu ani nepředstavil. Teď přišel pravý čas učinit zadost lidské zdvořilosti.
Už jste se někdy holili laserovým nožem? Pokud vám můžu radit, tak jestli se vám alespoň jen trochu klepou ruce, tak to raději ani nezkoušejte.
Ale k Pepovi, vlastně ne, ještě vám musím říct, že mi na mé SOS signály vůbec nikdo neodpovídá, to jen tak pro informaci.
Takže Pepa, nebo Cyberzweistein, jak chcete. Je dokonalá koule, ale velmi praktická. Strávil jsem téměř celý den v jednom zastrčeném skladu na úplně opačném konci Aloi. Jeden den naplněný strachem a zpěvem tak úžasným, že mi bylo líto, že si jej nemohu vychutnat. Božské, opravdu božské. Víte, jak se takový Pepa dělá, dám vám recept. Vezmete opatrně asi tři kila tekutých kyberplastů o libovolné hustotě, no raději vyšší, vhodíte do toho jeden objektiv a datový a zvukový přijímač, pak do toho napíchnete dvě mikrosondy, zase z tekutých kyberplastů a pomocí jednoduchého vysílače programových povelů to naučíte všechno, co to podle vás má umět. Priority, kódy, funkce, hybnost, prostě všechno, no a pak do toho necháte praštit několikrát dvacettisíc voltů a až se vám to zacelí, do správně gumové podoby, můžete tomu prozradit, že jste jeho tatínek.
Možnosti použití jsou mnohé, vidí to, slyší to, nejí to, nespí to, miluje vás to, je to váš jakýsi prodloužený orgán a hlavně neodmlouvá. Můžete s tím hrát basketball, fotbal, anebo kuželky, ale to už záleží jen na vás.
11
Cyberzweistein se za mnou dokutálel až do modulu a pak mne hlídal celých osmadvacet hodin, které jsem bohatýrsky prochrápal. Byla jsme směšná armáda, já byl velitel a Pepa jediný voják. Já seděl při holovizi, zatímco Pepa pomalu rotoval ke skladu. Objektiv v něm byl uchycen stacionárně, nezávisle na Cyberzwiesteinově pohybu, takže se obraz netočil jako na kolotoči.
Toho rána jsem raději nesnídal, nechtěl jsem si zaneřádit podlahu kolem sebe, i když jsem byl připraven na cokoliv. Seděl jsem ztuhle v kapitánském křesle, v ruce povelovou vysílačku, oči přilepené na obrazovce a bylo mi jako bych seděl zafixován v kapsli unphysical horské dráhy v zábavním středisku na Bině, těsně před odpálením do několikakilometrové hloubky pode mnou a já už se z ní nemůžu dostat ven.
Pět, rozeznával jsem na obrazovce obrovské vstupní dveře skladu. Čtyři, Cyberzweistein našel snímač otevírání dveří. Tři, dávám mu povel, aby vyskočil a vyslal svazek paprsků k otevření. Dva, naposledy těžce polykám a vidím, jak Pepa plní mé povely přesně. Jedna, a jsme v tom!
Abych vás dostal nějak do obrazu, sklad, to je jedna obrovská místnost, její střed je uvolněn pro pohyb překladačů a stěny jsou lemovány tisíci zasouvatelnými přihrádkami, takže to vypadá jako v márnici. To je stav v normálu.
Teď jsem spolu s Pepou zíral na absolutní chaos a já už viděl špeluňky chátry na N-zerou, viděl jsem kobky nihilistických mudrců, ale být teď na mém místě uklízečka, sháněla by se rychle po provazu.
Cyberzweistein se stočil prudce doprava, zůstal nehybně stát a snímal. Bylo to tam!! Téměř uprostřed, šílené a nepochopitelné. Temně narudlá skulptura ve tvaru krychle se tyčila jako modla nad tucty kostnatých lidských těl, poházených bez řádu po podlaze v pohřebišti věnovaném člověku.
Hleděl jsem na to s mravenčením, které mi projíždělo po celém těle, sem a tam, a zase nazpátek. Nevím, co jsem čekal, že tady najdu, ale rozhodně ne to, co mi ukazoval objektiv z Cyberzweisteina.
Ve skladišti to vypadalo jakoby se tam zastavil čas. Žádný pohyb, aktivita, vrchol flegmatismu v deset metrů vysoké krychli, která jakoby vzlínala z těl, jenž pohlcovala svou dolní základnou.
Klid provokoval. Musel jsem jednat, protože to mohlo být vše jen zdánlivé. Vyslal jsem robota pomalu vpřed. Rozfázoval jsem si obraz. Částečně jsem sledoval krychli, částečně zvětšený obraz snímaný těsně nad úrovní podlahy. První tělo leželo asi třicet metrů od krychle. U něj se koule zastavila. Tělo bylo rozbrázděné seschlou kůží a jeho bělost kontrastovala s nafouklým černým kruhem na břiše. S výrazem nepochopení v její strhané tváři a otázky, kterou už její bezmasé rty nikdy nevysloví, jsem je opustil a pobídnul Cyberzweisteina kupředu.
Ten jakoby se líně převaloval přes kaskády nahromaděných svršků, odřezků z přilnavých membranozních hadiček, skalpelů a nožů, nevšímavě přejížděl po začernalých skvrnách od krve a čím dál více se blížil k podivné krychli, která stála jako kultovní socha uprostřed všeho.
Bylo to asi ve vzdálenosti desíti kroků od ní, když jsem Pepu zastavil. Za barikádou z převržených přepravek a všelijakých odpadů, ležela v řadě, těsně jedno vedle druhého desítka těl. Pepa se skoulel mezi ně. Byli nehybní, jakoby spali věčným spánkem, jenže z jejich krků, zápěstí, nebo jen břich, protékala směrem ke krychli v namodralých hadičkách jejich krev.
Nikdy dosud jsem nehleděl smrti do tváře tak zblízka. Ale oni nebyli mrtví, hrudní koše se jim sice nezvedaly,

nereagovali na to, když se jich Pepa dotýkal, jen jejich těla nebyla ještě bílá jako ta v přední linii, stále v nich kolovala životodárná tekutina s barvou tmavé červeně. Jakoby je někdo zastavil na pouti do míst kde vládne paní s kosou. Jsou na pokraji smrti, ale žijí, protože si to z nich udělalo snad svou zásobárnu, něco jako sudy z vínem.
Dobrých několik sekund jsem na to hleděl, stejně jako myš na egyptské pyramidy a stejně jako ona jsem to nechápal. Nejsem biolog, nemám doktoráty, jsem jen pouhopouhý Archibald III-tí. Možná nejsem docela obyčejný, ale přesto jsem jen člověk, který má právo nechápat. A já jsem při pohledu na současný ekvivalent hraběte Drákuly, nechápal, to mi klidně věřte.
12
Nechal jsem Pepu ať ji objíždí ve vzdálenosti několika metrů neustále kolem dokola, nahodil jsem si mezi zuby cigaretu a rytmickým skousáváním jsem ji ničil filtr.
Přemýšlel jsem, vždycky to tak dělám, s tou cigaretou. Co to k čertu je tam přede mnou? Z ničeho nepojde nic, řekl by klasik, a když s ním budu zajedno, neměl bych uvěřit, že to celé pošlo z dvou nitěrných tub o několikagramové váze. Ale jistěže vím o expanzivním buněčném množení, jenže uvěřte tomu.
Čas běžel rychle. Cyberzweistein teď dribloval u jedné ze stěn a snažil se, odrazit se, co jak nejvýše.
Ještě jsem vám neřekl, že to před deseti minutami začalo opět zpívat. Vycházelo to z ní, jemné jako pohlazení bylo to blues, které se slévalo v symfonii na genialitu lidského ducha, protože už jsem nepochyboval. Něco takového musel stvořit jedině člověk, který si je sebou tak nadutě jistý, že se mne ani nepokouší zlikvidovat. Který se určitě dívá na můj strach a vrní u toho blahem.
Symfonie neustávala, červená blůzová symfonie, mi hrála do taktu a její dirigent se mi nezpozorován smál. Cha, cha Pepovo skákání bylo k ničemu, povrch vrcholu krychle byl stejně hladký, stejně kompaktní a stejně neprůsvitný jako všude.
Tak jsem zatroubil do útoku. Nechal jsem Cyberzweisteina rozkutálet se na podlaze a poté to napálit do krychle.
Pak nastala tma.
13
Jakoby někdo sfoukl jedinou svíčku v obrovském sálu. Všude kolem mne bylo černo. Hrála si na mrtvého brouka, celou dobu si hrála na mrtvého brouka, až jsem ji uvěřil.
Neviděl jsem si ani na špičku nosu. - Klid - říkal jsem si, než mne mé vlastní instinkty zvedly z pilotního křesla. Odsává mi kyslík!! Z očí mi vytrysknul proud slz a zvedl se mi žaludek. Nemohl jsem se pořádně nadechnout. Hruď mi svírala obruč a stlačovala mne nezměrnou silou. Srdce se mi rozbušilo, jakoby mi chtělo vyskočit ven. Odepsaný kuřák byl na tom lépe než já. Podlaha se pode mnou kymácela. Neokysličovaná krev mi svírala útroby a hlava se stáhla na úroveň špendlíkové hlavičky. - Ven; ven; ven - na nic jiného jsem už nemyslel. Udělal jsem první krok nikam a všechno se se mnou zatočilo. Pád na podlahu jsem ani necítil. Upadl jsem do bezvědomí, které však nemohlo trvat dlouho. Tam dole, kdy jsem nosem brázdil v prachu a nedopalcích, se dalo ještě dýchat. Náhle jsem věděl, že jsem nedaleko dveří. Donutil jsem se pozvednout na kolena a popolezl jsem k nim. Má ruka mohla vážit sto tun, ale zvedl jsem ji. Jenže sykot se neozýval. Kód, zatracený kód. Byl v hlubinách mé mysli, jako v nejpreciznějším trezoru a já neměl šanci se k němu dostat. Podlaha doslova vibrovala a tloukla mne do kolen. -Motory!- zapnul motory! Ven z kajuty se už nedostanu! Položilo mne to nabok. Těžiště modulu se přesunovalo do startovní roviny. Jediný styčný bod s Aloiou byly vstupní dveře sousedního modulu. Nemohl jsem tady zůstat, start mimo pilotního křesla bych nepřežil. Ráz, dva; kutálel jsem se pryč; tři, čtyři, stěna! Nadechnul jsem se a nadzvednul.
- Otevřeno - vrhnul jsem se do nejmenší díry, jakou jsem kdy v životě prolezl a děkoval jsem všem, že mi to neucviklo nohy. Bylo to v moment poslední.
Vedle se dalo dýchat ještě o trochu volněji, jenže podlaha se třásla už i tady. Moduly startují paralelně. Tenhle se ještě nezačal natáčet. Pocítil jsem jedno veliké trhnutí, můj modul už byl minulostí. Na všech čtyřech jsem klusal dál a snažil jsem se udržovat přímý směr. Otevřeno! A dál. S každým modulem, kterým jsem prolezl jsem získával něco přes půldruhé minuty k dobru a nějaké to procento kyslíku navrch pro můj dezorientovaný mozek. Šestý i sedmý už jsem proběhl v hlubokém předklonu. A v osmém jsem docela slušně zastavil. Tonul v hladivém pološeru. Nahmatal jsem na stěně kajuty opravárenskou skříňku a zmocnil se jedné z baterek.
Můj mozek mne už poznával a hlásil se ke mně, což bylo snad dobrým znamením. Honí mne jako krysu a jakmile teď projdu ven, skočím s největší pravděpodobností rovnou Drakulovi do konzervy.
Byl to drtivý protiúder, kterému jsem musel odolávat holýma rukama. Mám tedy dobrých sedm minut na to, abych dostal svou velectěnost odtud pryč. Když vyjdu ven, bude to stejné jako kdybych tady zůstal. Stiskl jsem si hlavu do dlaní. Jsem v modulu kargokorábu pátého stupně, co o něm vím? Co o něm víš, Archibalde? Typ n/16, tonáž dvacet tun, navigační systémy čtvrtého stupně, přepravitelnost pěti humanoidních organismů, trvanlivost 500 let při maximálním využití, dvě nezávislé konstrukce, antimeteorický štít s nulovým indexem; mám legrační mozek, že ano, když jsem to na SWEPU potřeboval, nevěděl jsem ani desetinu z toho, co jsem věděl v tu chvíli; dovídal jsem se sám od sebe o indexu lomu všech jeho plastů, tlumivosti podlahy, zcela jistě jsem věděl, že je schopen dosáhnout třicetidvoutiny, až čtyřicetipětiny rychlosti světla, v úměrnosti na druhu paliva.
Věděl jsem všechno, mohl bych jej nakreslit zpaměti ze všech profilů, jen jak se z něj dostat, mi bylo neustále záhadou. Pocítil jsem ještě další dvě odpálení, než se můj mozek dostal k palivovým mřížkám. Palivo se do modulů dostává těsně před startem, na základě posouzení a výběru hlavního komputeru. Velikost mřížek, dekomprese v nádržích, doba sání, druhy paliva, dodnes to vidím před sebou. A dodnes slyším svůj hlas, jak si výskám nad tím, že se jimi protáhnu.
Odblokoval jsem zajišťující poklop a proklouznul do podpalubí. Jednou rukou jsem strhal plomby na stěně nádrže a jen, co jsem dveře v ní otevřel, vběhl jsem dovnitř. Asi pátý modul se s trhnutím vydal do vesmíru. Byl nejvyšší čas. Stěna za mnou se uzavřela. Kužel světla z baterky našel švy za nimiž se skrývala palivová mřížka. Zjišťující čidla lemovaly

kruh mřížky po celém jejím obvodu. Připravil jsem se. Teď! S obou paží jsem vytvořil jakýsi polooblouk a pokryl jím dobrou polovinu otvoru. S největší pravděpodobností by mě proud paliva už neměl strhnout nazpět. Pak jsem skočil. Rukojeť baterky mezi zuby se mi zařezávala do horního patra a já se plazil tunelem o průměru necelého metru jako vyděšený had, co mu slon v nevšímavosti šlápl na ocas. Naštěstí byl palivový tunel ve vodorovné rovině. A já se plazil a plazil, až do mne udeřil proud mazlavé kapaliny. Pročísl mi vlasy, zalezl do uší a do nosu, ale neposunul mne nazpátek ani o nejmenší kousíček. Byl jsem zapřený nohama do stěn a zadržoval jsem dech. Půlminuta v tom byla pro mne více, než hodina. Pak jsem pocítil, že proud ochabuje, až docela ustal. Co to šlo, jsem si hřbetem ruky setřel tekutinu ze rtů a nadechl jsem se. Kyslíku tam bylo stejně pomálu, jako nahoře v modulech. Zalapal jsem několikrát po vzduchu a začal se plazit dál. Ještě pár metrů a jsem z toho venku. Neměl jsem čas myslet na svou klaustrofobii, která mne občas přepadala. Musel jsem ještě o několik posunů dál. Zbytky zatoulaného kyslíku docházely a já jsem klesnul vyčerpáním pod zesíleným kontrolním rubem tunelu.
Dokázal jsem to! Během několika sekund budu signalizován jako tuhý odpad a proud vzduchu mne vysaje na smetiště. Až teď jsem si dovolil omdlít. Bylo to nerozhodně.
14
Probral jsem se uprostřed navršené, páchnoucí kupy odpadků. Chvíli jsem neotevíral oči a dýchal a dýchal. Cítil jsem, jak sám zapáchám zaschlým palivem, ale bylo mi fajn. Zvednul jsem jednu ruku a pak druhou. Byly k nepoznání. Vějíře odpadků na nich nalepených, jim dodávaly dvojnásobný objem. Zbytek těla na tom nebyl o moc lépe. Palivo fungovalo jako lepidlo. Nohy se ztrácely v nánosech blýskavých pilin a v oblasti zipu u kalhot čnělo do výše několik dlouhých, vyživovacích tubusů.
- Nazdar šašku -
Hlava mi opět klesla a já dlouze odpočíval. Krátce jsem spal a krátce bděl, než jsem zase upadal do spánku. Ležel jsem tam tak dlouho, dokud jsem nedostal chuť na pořádného panáka, nebo alespoň sklenici vody.
Na poslední dovolené, kterou jsem trávil, jestli to tam znáte, u Falagrunských písečných vodopádů, jsem potkal jednoho zajímavého člověka. Mohlo mu být takových třicet, možná víc, nevím, protože se za svůj věk mimořádně styděl. Už od třetí skleničky mne neustále lákal, abych se nechal naverbovat ke kosmickým žoldákům. Jaké to prý není báječné pražit ze všech nejrůznějších kanónů do všeho, co se hýbe, to nebezpečí, ta blízkost smrti, prý není nic lepšího pod slunci. A ty prachy, na které si tam jeden přijde.
"Budeš hrdina, holky ti budou oblizovat nohy a budeš se topit v doláčích. Jedna mise, pár desítek dnů dovolené, kde si jen zamaneš. Pojď, je to požitek, zamíříš, prásk, nebo tomu zlomíš vaz."
Jestli tím myslel tohle, jsem docela rád, že jsem mu řekl ne. Stejně odpadl už při desáté skleničce. Jenže on je ještě nejspíš někde sťatý u Falagrunu, zatímco já tady na hromadě nepotřebných věcí, si nezadám s cirkusovým šaškem, který se musí pustit do dalšího čísla a neví, jestli ho přitom zase diváci nevypískají.
Stejně tomu nerozumím. Ničemu. Připadám si jako bych držel v rukou karty na sedmu a on se tady hraje bridž.
- Když něčemu nerozumíš, znič to. - hlásá nápis nad vchodem do svatyně sekty ničitelů s křížem na Proseku nxl,
- a když ano, znič to taky -
Dostával jsem chuť se tím začít řídit. Zničit to provždy.
15
Jsem o tři paluby výš, než je sklad, s holýma rukama a připitomělou vizáží. Nemělo cenu ptát se, co se vlastně stalo s moduly. Něco jsem podcenil, nebo přehlédl. Každopádně si to teď o mně myslí, že plachtím někde ve vesmíru s hlavou plnou starostí sám o sebe. Vyškrábal jsem se po žebříku z odpadní jámy a proklouznul jsem ven do chodby. Řada mechanických uklízečů tam stála jako parta somráků, tak jsem je zapnul, aby se to tady trochu hýbalo. Po nouzových schodech jsem opatrně sešel o dvě paluby níž.
Vládlo tam absolutní ticho. Našlapoval jsem opatrně, musel jsem se dokonce zbavit těch několika tub, co čněly do dálky přede mně, protože při chůzi do sebe narážely a nepříjemně cinkaly. Můj zip tomu přitom padl za oběť, jinak to nešlo. Pomalu jsem procházel chodbou spojující nemocnici s kajutami navigátorů. Tam někde na jejím konci jsou nouzové schody, po kterých se dá sejít ke dveřím do kabiny operátorů centrálního skladu.
Žaludek jsem měl někde na úrovni krku, ani ne strachem, spíš to bylo tím, že jsem do svého plánu vkládal příliš šancí. Teď musím být panem tichým. Předtím jsem byl možná až příliš sebejistý a to se nevyplatilo.
Kabina operátorů byla malá, ani ne pětimetrová místnůstka, s proskleným, polooblouk ovitým průzorem nahlížejícím do skladu. Všechno tady bylo ve stavu absolutní nečinnosti. Na ovládacím pultu, tvaru písmene M, matně pulsovaly desítky řad lákajících tlačítek. Kabina sama čněla dobrou desítku metrů nad úrovní podlahy skladu a levitunel spadající dolů, byl snadno přehlídnutelnou černou dírou, která zela v jejím pravém horním rohu.
Scanovací monitory jsem se zapnout neodvažoval, byl jsem pan tichý a musel jsem jím zůstat i nadále. Jen jsem pozoroval výsek skladu dole pode mnou, což byla necelá desetina jeho esovitého prohnutí, část stejně uklidňující jako znepokojující tím, že za ní číhá vrah.
Hlas, který ke mne dolehl, jakmile jsem sklouzl levitunelem dolů, s žádným posluchačem navíc nepočítal. A pan tichý zaujatě poslouchal.
"Juelián Strando!"
Byl to hluboký a čistý mužský hlas.
"Rozložen a asimilován," zazněla odpověď jakoby ji zakvákalo hejno skřehotavých pažáb.
"Tierna van Nogová!"
"Rozložena a asimilována."
"Bag O`Krain!";
"Rozložen a asimilován."

"Huel Passinger!"
"Patnáct procent asimilováno, zbytek nerozložen."
"Tony Nielsenová!"
"Rozložena a asimilována."
Přitiskl jsem se těsně ke stěně prvního prohnutí a kradmo pohlédl na tajemství, které mi skrývalo.
Oba stáli v dálce možná padesáti metrů od místa, odkud jsem je pozoroval. Rudá krychle, nehybná jako vždy a muž v zeleném, který vedle ní vypadal jako trpaslík. V hubě měl dlouhé cigáro a v ruce nějaký blok, do kterého co chvíli nahlížel a četl z něj jména naší posádky.
Byl to mariňák, zasraný vojín, guma bez vlastního mozku, která se ani neprobudí, dokud mu to nerozkážou.
"Bratt Namara!" Přečetl bez vzrušení, pro něj to byla jen jména.
"Rozkládán a asimilován," chorus z krychle mu skřehotavě odpověděl.
"Archibald Turan!"
"Zlikvidován, zlikvidován, likvidován, kvidován, vidován,...án." Odrážel se od stěn skladu v ozvěnách můj úděl. A pan tichý jej poslouchal. A bouřil se. Copak nemají dost svých válek?! Kolikrát se už říkalo - žádné nové zbraně, žádné další nákladné experimenty, to je přeci nesmysl, naši daňoví poplatníci, musí vědět do čeho se strkají jejich peníze. Jsme nejsilnější armáda a nejdokonalejší, nepotřebujeme nové zbraně -. Hajzlové! Konečně jsem něco t toho pochopil, celá Aloia byla pokusným králíkem! Tady je vidět, co pro ně znamená cena lidského života. Zbraně, zbraně, zbraně, nikdo z mých kámošů je nepotřeboval.
Chtěli jen svoje prachy, co si zasloužili. Ať už je měli na chlast, pro rodiny, nebo na děvky. Ale nikdo z nich určitě nechtěl být, - rozložen a asimilován -, to ve smlouvě nestálo!
Najednou jsem si vzpomenul na jednu chybějící bradavku, na jedno děvče, které mě snad mělo rádo a pan tichý se neudržel. "Gumo!!!" zařval jsem, až jsem se zalekl síly svého hlasu.
Zelený mužík strnul a doutnající cigáro mu vypadlo z překvapených úst. Vsadil bych všechno, co mám, že si to v první chvíli pustil do kalhot. Okamžitě se ale ovládl. Pravá ruka mu sjela k pásu a sevřela zbraň.
"Pepo, ke mně!" svého jediného vojína jsem sice neviděl, ale musel tam někde být v klidu, když dlouhou dobu neslyšel mé rozkazy.
Voják se natočil po směru hlasu a zatímco pronášel něco ke krychli, co to jsem neslyšel, provalila se těsně vedle něj má koule. Rozběhl jsem se k levitunelu a naskočil do proudu. Neotáčel jsem se, ale cítil jsem, že Cyberzweistein je už těsně za mnou. V kabině jsem byl v momentě téměř posledním, na to, abych stačil zrušit účinnost levitunelu před dobíhajícím vojákem. Slyšel jsem jeho kletby a měl jsem docela radost, že jsem ho takhle vypekl. Pak se v esku objevila rudá záplava. Převalovala se jako příbojová vlna a stále rychlejším tokem se blížila ke mně.
Najednou se ztratila pod kabinu a za okamžik jsem se díval přímo do vojákovy tváře. Stál na vrcholku krychle, mířil na mne pistolí a mile se usmíval. Já taky. Ve stěně skladu se odklopila několikametrová krycí deska a rameno jeřábu jej smetlo úderem do hlavy. Sprška krve potřísnila průzor. Zvednul jsem rameno opět do výše a pustil jej zhora proti krychli. Ostrý bodák jí projížděl jako máslem, rozštěpoval ji na dvě souměrné poloviny, které jej okamžitě pohlcovaly a svíraly zpět. Nechal jsem jeřáb jeřábem a aktivoval jsem dvě rotační sbíječky pratonové rudy. V momentě kdy jsem pocítil slabý náraz ramene jeřábu o podlahu, se obě hlavice zakously z boku do krychle. Pištivý zvuk z ní rval kusy tmavých cárů a odhazoval je všemi směry. Nepřemýšlel jsem o tom, zda to, co dělám, bude mít nějaký výsledek. Chtěl jsem to jen zničit a ničil jsem to.
Vysokožárové svářečky, lokální buchary, vzduch byl přesycen krvavým oparem. Červen stékala po stěnách, v chuchvalcích visela ze stropu, jako hustý koberec lemovala podlahu. Mohl jsem být spokojen sám se sebou, ať to bylo, co to bylo, teď už jsem mohl vzít jen koště a uklidit po našem mejdanu. Říkám mohl, ale neudělal jsem to. Z jediného prostého důvodu.
Bag O`Krain, Tony Nielsenová, rozloženi a asimilováni, můj nejlepší kámoš a holka kterou jsem měl rád, stáli nedaleko od velína, nehnutě, vzlínající z trosek krychle. Celí v rudých hávech, ani moc nepřipomínali lidský tvar, ale byli to oni. Jako plastikové figuríny vytvořené z krve, sametově hebcí, s prázdnými důlky pro oči, bez vlasů, beze všeho. Jen stáli a vyhaslé pohledy hleděly ke mně do kabiny.
Chvíli bylo ticho, absolutní, maximálně absolutní.
A stejně maximální byly i jejich hlasy, když promluvili.
"Archibalde, neblázni, my chceme žít. Jsme tady všichni, kapitán Dvark, Huel, hrochožlab. Nenič nás, my chceme žít. Není nám tady dobře, ale nech nás žít, jako my nechali tebe. Máme právo na život."
S tichosti stínů se kolem nich vynořovaly další a další postavy z úrodného lůna krychle.
Pantisa, kapitán, byli tam všichni, které jsem znal, které jsem měl rád, které jsem nenáviděl. Jakoby zkamenělí, čekali na svůj ortel. Tenkrát jsem si myslel, že jsem je pokořil, že jsem je donutil se vzdát a prosit o milost. Mýlil jsem se. Mnohem později jsem poznal, jak jsou dokonalí, kdyby chtěli klečel bych před nima já, bezbranný a nicotný.
Díval jsem se a veškerá chuť na ničení mne přešla. Mlčel jsem a pozoroval je. Já je měl soudit a za co? Za to, že byli v nepravý čas na nepravém místě?
"Co vůbec jste, vy všichni?" Křiknul jsem ponejprv.
"UIWAM, kódové označení 01, majetek společenstva. Každá naše buňka vytvořená procesem kreačního množení na základě našich krevních a mozkových buněk, patří společenstvu. My jsme uiwam. Nejvyšší kreace biologického robota s neomezenými možnostmi vyplývajícími s jedinečnosti lidských buněk, ze kterých jsme vytvořeni. Vrchol poznání a dokonalosti. Jsme schopni všeho," znělo sborově.
"Nech nás žít a my se ti podřídíme a navíc ti dáme jistotu tvého života."
"Počkej Tony, co je s mým životem?" Zatvářil jsem se hloupě.

"Klesá geometrickou řadou Tuňáku, s každou jednotkou času. Dej do našeho středu svého robota a spojme své síly. Do zániku zbývá dvacetosm minut."
"Do jakého zániku? O čem to sakra mluvíš!"
"Strategickou součástí mise uiwam je celkové zničení Aloi. Havárie brzdných systémů a porucha navigačních počítačů. Smrt všech členů posádky v roztříštění o povrch Dylingu. Zbytky těl vyloučí jakékoliv pochybnosti. Zbude jen my a voják a nikdo o ničem neví. Je čas přijímat rozhodnutí, člověče."
"A co když,.."
"Není čas na, co když," přerušili mne.
"Víme, že to přijmeš. Vem si skafandr a pojď mezi nás. Jsi stejně mrtvý a už nemáš, co ztratit. Dej nám svého robota a pojď."
"Moment, ne že bych vám nevěřil, ale," zapnul jsem v kabině monitor a nechal si vyvolat obraz z externích kamer umístěných pod pláštěm Aloi.
Řekl bych, ale nic. Sytá modř planety mne udeřila do očí s účinkem knokautu. Na tváře mne políbila smrt a pevně mi stiskla ruku.
"Jakou jistotu máš na mysli Tony?" Vybral jsem si ji k vedení hovoru. Snad proto, že mi kdysi byla tak blízká a vždycky jsem ji mohl věřit. "To nemůžete zastavit ani vy, ani ten nejvyšší, jestli někde existuje."
"Máš pravdu, nikdo to nemůže zastavit, ale my to můžeme přežít, jsme na to připraveni."
"Dobře, nic víc nechci slyšet," oddal jsem se sobě a osudu.
16
Poslal jsem Cyberzweisteina s instrukcemi směrem k postavě Tony a rozběhl se pro skafandr. Sotva jsem udělal pár kroků celá Aloia se roztřásla. Začala agónie. V spojovací chodbě se za mnou rozlehl šum. Rudá masa se valila jako vodopád a celou ji zaplňovala. Zdálo se, že stačí jen málo a převálcuje mne.
Metr ode mne však poslušně zastavila. Cyberzweistein signalizoval, že je vše v pořádku. Navlékl jsem na sebe zašpiněný opravárenský skafandr. Letmo jsem překontroloval stav a z hluboka jsem se nadechl.
Pojď si pro mne, vyzval jsem osud.
Rudá masa mne docela něžně objala a pak se vše vytratilo v nekonečno. Můj svět se zcvrkl na jedno jediné já. Žaludek mi ztuhl a vědomí se zamlžilo. Do uší se mi jako do unaveného snu linula tichá hudba a já mohl být přitom docela klidně rozkládán a asimilován.
Cítil jsem se hrozně, jako bych viděl, jak mi život prchá mezi prsty. Ale bylo mi to v podstatě jedno, trochu jsem se nenáviděl za to, že mé rozhodnutí bylo špatné, že jsem naletěl. A tak jsem jen čekal, co přijde.
Pak mi něco jako jemný tlak stisklo ruku, jakoby mne to objalo kolem pasu, zlehounka polechtalo pod žebry a přitisklo se na hledí helmy.
Tony?
Pocítil jsem trhnutí a závrať. Točil jsem se jako na kolotoči. Celá krychle se třásla. Přestal jsem vnímat.
Nevím za jak dlouho jsem se probral. Ležel jsem na zádech ve stínu obrovské krychle nedaleko čtvercovitého modulu lemovaném dvěmi sériemi trysek. Vypadalo to jako domeček z karet. Polknul jsem a znovu zavřel oči. Krychle zpívala.
17
Kouřící zbytky Aloi vypadaly z dálky několika kilometrů jako zbytečná kupa smetí a haraburdí, kterou co nevidět nasaje jeden z mechanických uklízečů a ve svých útrobách ji odtáhne do zapomnění.
Seděl jsem na vrcholu krychle v příjemném, hřejivém křesle, které snad bylo vytvarováno z Huela, nebo z Tvarka a za mazlivé - Red Blues Symphony -, jsem unaveně sledoval modře jednotvárnou krajinu Dylingu.
Záchranný modul se autodestruoval.
Byl jsem unavený, rozlámaný a otupělý z toho všeho, čemu jsem opravdu nemohl porozumět. Z lidské lhostejnosti k životům, z lidské nenávisti.
Je mi jich líto, nemají se kam vrátit a vlastně ani já, vždyť vlastně ležím tam nedaleko pod troskami. Neexistuji. Jen pár květin na hrob a málo slz. Jsem nicota, věděl jsem to. Oni všichni pode mnou jsou na to vlastně líp. Jsou spolu. Možná proto chtějí žít.
Připálil jsem si dlouhé cigáro, kterých bylo ve skafandru dobrý tucet.
K nejbližšímu automatickému majáku to je přes dva tisíce kilometrů. Někdo tam bude určitě čekat. Na ni. Raději jsem na to nemyslel.